

νὰ γεννᾷ Ἰμβρ.: *Ἡ-δ-δρθα τ' ἀποντάχι* (ἐνν. τὸ ἀβγό, δηλ. ἤρχισε νὰ γεννᾷ).

Β) Ἀμτβ. **1)** Παράγομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.): *Δὲν ποτάζει φέτο τίποτα.* **2)** Περισεύω Κάρπ.: Παροιμ.

Ἄ δὲ ψοφήσῃ γάαρος, σαμάρι δὲν ποτάσ-σει
(ἐπὶ τοῦ καταλαμβάνοντος τὴν θέσιν ἀποθανόντος ἢ παν-
θέντος).

ἀποτάζω (II), Νάξ. (Κορων.) Πόντ. (Κερασ.) ἀπο-
τάσσω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. ἀποταμένος Νάξ. (Βόθρ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τάζω.

1) Ἀνακαλῶ, ἀρνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω δοθεῖσαν ὑπόσχε-
σιν Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.): *Ὅλο τάξει κι ἀποτάζει,*
λόγο δὲν κρατεῖ Μάν. || Φρ. Τάξει τάξει κι ἀποτάζει Κερασ.
Συνών. ξετάζω. **II)** Μέσ. δίδω ἱερὰν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν
Θεὸν ἢ εἰς ἄγιον νὰ κάμω τι ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει εὐχῆς τινος
πρὸς αὐτὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.): *Ἐποτάκηκα νὰ ἐνῇ*
τὸ παιδί μου καλὰ καὶ νὰ πᾶ' ἀξυπόλυτη 'ς τὴ Γιουρὰ τὴν αἰὰ
Ἀπύρανθ. Ἐγὼ ἀποτάουμουνα 'ς τὸ Θεὸ νὰ μοῦ στείλῃ ἄς
εἶναι καὶ ζούλα καὶ τώρα θὰ τὸ δώκω; (ἐκ παραμυθ.)
Κορων. β) Παρακαλῶ τὸν Θεὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κο-
ρων.): *Μιὰ βολὰ ἦτον ἕνας βασιλεὺς καὶ δὲν ἔκανε δαιδιά*
κ' ἐποτάουδουνε νὰ κάμῃ παιδί πλῆθ' καὶ νὰ πεθάνῃ (ἐκ
παραμυθ.) Νάξ. Ἀποτάηκενε το' ἥστειλεν ὁ Θεὸς ἕνα 'ριφα-
δάκι (ἐκ παραμυθ.) Κορων. Νὰ ἀποτάζεσαι νὰ κάμῃς τὸ
'ριφάδι καὶ τώρα νὰ μὴν ἔχῃς μανία νὰ πᾶς ἀλλοῦ παρὰ
νὰ 'σαι πάντα μαζί του (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Μετοχ. ἀποτα-
μένος = ὁ δούς ἱερὰν ὑπόσχεσιν νὰ μεταβῇ εἰς προσκύνησιν
ἀγίου Νάξ. (Βόθρ.): Εἶναι ἀποταμένος 'ς τὴν ἀγία-Μαρίνα.

ἀποταλάρωμαν τό, ἀμάρτ. ποταλάρωμαν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποταλαρώνω.
Ἡ ἐκβολὴ τοῦ τυροῦ ἐκ τοῦ ταλάρου.

ἀποταλαρώνω Κύπρ. ποταλαρώνω Κύπρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ταλαρώνω.

1) Ἐκβάλλω τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ ταλάρου. **2)** Βάλλω
τὸν τυρὸν εἰς τὸν τάλαρον. Συνών. ταλαρώνω. **3)**
Ἀναπαύομαι: Αἰνιγμ. *Ἐλα νὰ πᾶ' νὰ π-πέσουμεν τῶαί ν' ἀπο-*
ταλαρώσωμεν, τὰ δυὸ τριχιά νὰ σμιζοῦμεν τῶαί τὸ μακρὸν
'ς τὴν τρεῦπαν του (ὁ ὀφθαλμός).

ἀπόταμα τό, Νάξ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτάζω (II).
Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα.

ἀποτάνου ἐπίρρ. Τσακων.
Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἄνω.
Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν. Συνών. ἀποπάνω I, ἀπο-
πανωθξό.

***ἀποτανανίζω**, μέσ. δουδαδανίζουμι Λέσβ. (Ἀγιάσ.)
πιδανίζουμ' Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ταντανίζω.

Τεντώνομαι: *Πιδανίζουμ' νὰ φτάσῃς τοὺς κλουναρ' Ἰμβρ.*
|| Αἰνιγμ. Ἀπουπίσου ἀπ' τοὺς μύλον μας αἶγα διμοννίζιτι τοὶ
δουδαδανίζιτι (ἢ διάστρα) Λέσβ.

***ἀποτανυῶ**, ποτανῶ Σύμ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτανύω.

1) Ἐκτείνω: *Ἐποτάνυσεν τὴν χέραν του κ' ἔπασεν το.*
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἰπποκρ. Ἀγμ. 757 ἦν μέν τις ἀπο-
τανύσας τὴν χεῖρα ἐν τουτέφ τῷ σχήματι διατείνῃ κτλ.

2) Προτείνω τι δίδω: *Ἐκειὰ μέσα ['ς τὸ κάστρον]*
λοιπὸν ἔβαλεν τὴν κόρην του μοναχὴν ὀλομόναχῃ καὶ τὸ φαεῖν
ἐποτανοῦσαν τῆς το μετὸ συγκολοί (ἐκ παραμυθ.)

ἀποταποούρα ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. *ταποούρα, δι' ὃ
πβ. ἀπόρας.

Ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

ἀποταποτώρα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποδαποτώρα Κρήτ.
ἀποταποτώρας Κρήτ. ἀπαποτιώρα Θεσσ. ἀποταποτώρη
Χίος ἀπαπιριτιώρ Μακεδ. (Βελβ.) ποταπητιώρα Εὐβ.
(Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ταποτιώρα, δι' ὃ
ιδ. ἀποτιώρα.

Ἀπὸ πρὸ ὀλίγου ἐνθ' ἄν.: *Ἐχω νὰ τὸνε δῶ ἀποδαπο-*
τιώρας Κρήτ. Εἰν' ἐδῶ ποταπητιώρα Κονίστρ.

ἀποτάσου ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἔσω.

Ἐνδοθεν. Συνών. ἀπαπέσω I, ἀπαπεσωθξό,
ἀπέσω A I, ἀπομέσα A I.

***ἀποτάτης** ὁ, ἀπειτάτα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτείνω. Ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. 34.

Κοντὸ καθρονάκι τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ, μετὸν ὁποῖον
ὕφαινονται κιλίμια.

ἀποτάτσου ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπὸ τὰ ἔξω.

Ἐξωθεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπέξω A I.

ἀποταφιάζω Πελοπν. (Βαλτέτσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. τάφος.

Θάπτω: *Τὸ χωριὸ ἀποτάφιασε καὶ συχώρεσε τὸν δεῖνα.*

ἀποταχῆ ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυραδ. κ.ά.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπονταχῆ Ἡπ. Θράκ.
(Μάλαρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀποταχῆς Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.) Κρήτ. ταποταχῆ Ἡπ. (Δρόβιαν.) Ἰθάκ. Κέρκ.
(Ἀργυραδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
ἀπ'ταχῆ Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) ἱπ'ταχῆ
Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) ποταχῆ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ.
Κεφαλλ. κ.ά. πονταχῆ Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Λέσβ.
πιταχῆ Ἰμβρ. τοποταχῆ Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀποταχὺ Κέρκ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπόταχυν Στερελλ. (Αἰτωλ.) ταποταχὺ
Εὐβ.Πελοπν. (Μάν.) ταποταχὺ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ταπο-
τάχυν Θράκ. ταπουτάχ' Θράκ. (Λουλέμπ.) ἀποταδὺς Καππ.
(Ποταμ.) ἀπ'ταῦ Καππ. (Ἀραβάν.) ἀφ'ταῦ Καππ. (Ἀρα-
βάν.) ποταχὺ Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) πονταχὺ Λέσβ. ποταδὺ
Κάλυμν. τοποταχὺ Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τῆς μεσν. φρ. ἀπὸ ταχέα. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ.
8977 (ἐκδ. J Schmitt) «αὐριον πρὸς ἀπὸ ταχέα νὰ ἐξέβουν ἐκ
τὴν Ἀρταν». Τὸ ἀποταχὺ ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ταχὺ μετὰ τῆς
προθ. ἀπὸ κατὰ τὸ ἀποταχῆ. Τὸ ἀποταχῆς κατὰ
τὸ ἀνισωστὰς παρὰ τὸ ἀνισωστὰ καὶ τοὺς ὁμοίους
τύπους, περὶ ὧν ἰδ. ἀνίσως. Διὰ τὸν τύπ. ταποταχῆς
ιδ. ἀνάποδα.

1) Λίαν πρῶι, ὀρθρου βαθέος Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Δρό-
βιαν.) Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.:
Ταποταχῆ ἦρθε Δρόβιαν. Πονταχῆ θὰ πάμ' 'ς τοὺς θέρους
Θράκ. Νὰ ξυπνήσῃ ποταχὺ Κύμ. Θὰ ξυπνήσῃ νύχτ' ἀποταχὺ
Μάν. β) Πρῶι ἐνθ' ἄν.: *Βράδν κι ἀποταχῆ Μάν. Νὰ 'σαι*
ἔτοιμος ποταχῆ νὰ πάμε 'ς τὸ ζευγάρι Αὐλωνάρ. Φύγαμι
ἀπ' τοὺς χουριὸ ἀπονταχῆ Καλοσκοπ. Κόπιασε αὐριον ταπο-
ταχῆ Κέρκ. Ἐφαγα ταποταχῆ λίγο ψωμί Ἀργυραδ. Θὰ
φύγῃ αὐριον ταποταχῆ αὐτόθ. Ταποταχῆ μετὴν αὐγὴ Μάν.
Μιὰ Κυριακὴ ταποταχὺ αὐτόθ. Τὴν Κυριακὴ τοποταχὺ Κύμ.
Ἐφυγε τοποταχὺ προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος αὐτόθ. || Παροιμ.

Ποῦ με στραβόνε κοιμηθῇ ταποταχῆς καιδίζει

